

DE HONDSOLHEID OVERWONNEN.

De op 26 October l.l. gehouden vergadering van de *Académie des Sciences* zal niet alleen in de jaarboeken dier vereeniging met gulden letters staan opgeteekend, maar stempelt den dag, waarop zij plaats had, tot eenen gedenkdag voor de geheele beschaafde wereld. PASTEUR sprak. Dit bericht is voldoende om iedereen met belangstelling naar het verslag der zitting te doen uitzien. Welke ontdekking heeft deze uitstekende bestrijder der besmettelijke ziekten medegedeeld? Bijna drie jaren zijn verlopen, sinds in zijn laboratorium het onderzoek naar de mogelijkheid van eene genezing der hondsdolheid aangevangen werd.

Zonder eenigen ophef te maken arbeidde PASTEUR met zijnen staf voort, terwijl de wereld haast ongeduldig zijne mededeelingen verbeidde. Dat hij zou triomfeeren, men kon er haast niet aan twijfelen; men haakte naar het oogenblik, waarop het stilzwijgen zou worden verbroken. Laat de groote ontdekker zelf verhalen, welke omstandigheden hem thans de gelegenheid verschaften te spreken. »Ongeveer vijftig honden had ik met vrucht tegen de ziekte ingeënt; geen enkele maal had de uitkomst der proef mijne verwachting teleurgesteld. De omstandigheden schenen mij evenwel nog niet geschikt toe om thans reeds een mensch aan de proef te onderwerpen. Daar komen evenwel den 6^{den} Juli l.l. drie personen uit den Elzas in mijn laboratorium;

een kruidenier uit Meissengott, gebeten door zijnen eigenen hond, die dol was geworden, JOSEPH MEISTER, een knaap van 9 jaar, den 4den Juli door denzelfden hond gebeten en de moeder van dezen knaap. Met bloed bedekt was de ongelukkige knaap onder den woedenden hond van daan gehaald.

De kruidenier verzekerde, dat de beet van den hond zijne kleedèren niet geheel had doorboord; de knaap daarentegen had niet minder dan veertien wonden, waarvan de grootsten ongeveer twaalf uren na het ongeval met carbolzuur behandeld waren.

Na overleg met eenige geneeskundigen, die den knaap tot de vreeselijke ziekte veroordeeld en geheel verloren achtten, nam ik niet zonder hevige onrust het besluit op den knaap de nieuwe kunstbewerking toe te passen. Des te meer vrijmoedigheid meende ik hiertoe te hebben, omdat het mij gedurende het laatstverloopen jaar ook gelukt was honden, die reeds door eenen dollen hond waren gebeten, voor de ziekte te bewaren. Denzelfden dag 's avonds ten 8 uur werd het kind ingeënt met het vocht, hetwelk verkregen werd door het ruggemerg van een aan watervrees gestorven konijn met water te weeken. Dit ruggemerg had sinds 21 Juni in eene flesch met droge lucht gehangen. De inenting werd eenige malen herhaald; gedurende tien achtereenvolgende dagen had zij in het geheel 13 malen plaats. De kracht van het vocht werd telkens op twee versche konijnen beproefd. Soms was het daar volkomen werkeloos; negenmaal daarentegen werden de ingeënte dieren dol, tweemaal zelfs reeds na zeven dagen.

JOSEPH MEISTER bleef gezond. Met steeds toenemend vertrouwen sloeg ik hem gade; heden, bijna vier maanden later, laat zijne gezondheid niets te wenschen over."

PASTEUR heeft thans reeds verscheidene patienten onder zijne behandeling. De tweede, een jong vijftienjarig herder, zijn naam JEAN-BAPTISTE JUPILLE verdient bekend te worden, wierp zich den 14den October op eenen dollen hond, die eenige kinderen aanvallen zou. JUPILLE wordt zelf in beide handen gebeten, voordat hij er in slaagt het woedende dier met een zijner klompen te dooden. Wij wenschen dezen jongen held toe, dat hij in den grooten PASTEUR, die den strijd met de gevaarlijke oneindig kleinen aanvaardde, eenen redder vinde. Zijn naam prijke in den lauwerkrans, waarmede de gedachtenis versierd zal blijven van Frankrijks grooten zoon, der menschheid als weldoener geschonken.

D. v. C.